

Dag 1. Collegeblok 5: Wat heeft Brussel met onze zorg?

1: Friso Coppes, Bureau Brussels.

(Eet elke dag een taartje)

Bureau Brussels is een klein lobby kantoor maar heeft wel veel ervaring in huis want Friso loopt al 20 jaar rond in Brussel. Hij weet daarom precies hoe het werkt en ook wat de Brusselse omgangsvormen zijn.

Om in Brussel dingen voor elkaar te krijgen als lobbyist moet je weten bij wie je moet zijn (commissie, parlement of raad), op welk moment én hoe je iemand moet benaderen. Heel belangrijk hiervoor is: Belgen zijn geen fan van Nederlanders, we spreken niet dezelfde taal én wij Hollanders staan al met 1-0 achter dus daar moet je rekening mee houden.

De Brusselse lunch is een begrip en hier hebben wij zelf ook van mogen genieten.

Alle belangrijke beslissingen worden in Brussel genomen en Brussel kan landen op het matje roepen. Hoe kan het dat wij hier geen weet van hebben? Dat komt door het Hazeldonk effect: 'het moet van Brussel'. Regeringen vertellen maar selectief over de besluiten die genomen zijn in Brussel.

2: Fedde Scheele, Gynaecoloog

(Heeft de droom een medische opleiding te starten die voldoet aan zijn eigen visie op hoe leren werkt, want het kan veel efficiënter én mensen zitten nu nog te vastgeroest in traditie)

Fedde vertelt ons over de lobby die er gestart is voor de erkenning van verschillen tussen man en vrouw wat betreft gezondheidszorg. Sommige behandelingen zouden voor vrouwen anders werken dan bij mannen of vrouwen hebben een ander ziekte verloop. Zie ook het boek Sex Matters van Angela Maas.

Wij zijn het er niet helemaal mee eens dat farma niet wil testen op vrouwen maar kunnen ons wel vinden in dat er meer kennis moet komen over de verschillen die er zijn.

Het verhaal van Fedde is de basis voor de lobby opdracht die we krijgen om samen uit te werken

3: Bart Ooijen, Afdelingshoofd VWS PVEU .

(Op de terugweg vanuit Burkina Faso was zijn zoon eerst positief, uiteindelijk negatief en bij aankomst in Brussel toch weer positief dus daar was iets gek aan de hand)

Bart maakt onderdeel uit van de permanente vertegenwoordiging van Nederland bij de EU (PVEU) en is betrokken bij onderwerpen op het gebied van gezondheid, jeugd en sport. Bart werkt als een soort doorgeefluik: uitdragen wat Den-Haag wil in Brussel maar ook Den-Haag op de hoogte stellen van wat de verschillende landen vinden.

We krijgen een college 'hoe werkt de besluitvorming in Brussel', veel hiervan is terug te lezen in de syllabus. Goed om te weten is wel: vaak gaat het om richtlijnen i.p.v. wetten. Dit komt omdat er rekening moet worden gehouden met de nationale context. Een verordening komt voort uit een overeenstemming tussen Commissie, Parlement en Raad.

Wij vragen ons af: wat gebeurt er in Europa voor het tekort aan medisch personeel?

--> Dat is een landelijk vraagstuk maar je kunt wel dingen doen wat betreft gezamenlijk opleiden van zorgprofessionals.

4: Romana Abels, verslaggever Trouw in Brussel

(Is voorzitter van de Kanoevereniging in Amsterdam)

Er is in Nederland weinig oog voor Brussel: in Den-Haag lopen er 10 man sterk per krant, hier in Brussel is dat 1 of 2. Want zo zegt Romana, Nederlandse politici vertellen niet graag dat het beleid niet in Den-Haag wordt gemaakt. De lage bezetting maakt dat je als Nederlandse journalist moet samenwerken met journalisten van andere kranten/redacties. Het politieke spel in Den-Haag is veel aantrekkelijker wat Brussel minder interessant maakt. Ook is de CAO voor buitenland correspondenten heel duur voor kranten.

Europarlementariërs zijn erg toegankelijk want ze hebben journalisten nodig om hun verhaal te vertellen. De woordvoering is dan ook veel beter geregeld dan in Nederland en worden de feiten gedeeld, bijvoorbeeld waar wetsvoorstellen op gebaseerd zijn.

Wij vroegen ons af: is er een Nieuwspoort in Brussel?

--> Straatsburg is eigenlijk een groot Nieuwspoort. Het spel speelt zich daar dus voornamelijk af maar in Brussel zelf is daar weinig van te merken. Komt misschien ook door Covid.

1: Elizabeth Kuiper, EFPIA.

(Doet dit al 7 jaar voor de masterclass maar gaat er mee stoppen want ze gaat nu voor European Policy Center werken in de denk tank)

Elizabeth werkt voor de European Federation of Pharmaceutical Industries and Associations, en dat is werk op het snijvlak van politiek en beleid. De EFPIA vertegenwoordigt leden, dit zijn bedrijven maar ook nationale verenigingen. Er werken in Brussel 50 man voor de EFPIA.

Heel lang was er nog geen Europese farmaceutische strategie, Ursula von der Leyen heeft deze strategie geïntroduceerd in 2020. Dit gaat vooral over:

- Toegang tot geneesmiddelen
- Betaalbaarheid van geneesmiddelen
- Nieuwe prikkels voor productie in Europa
- Groenere productie/pharma in the environment

Rond de Corona crisis wilde de Europese Commissie elke vrijdag worden geïnformeerd over de huidige problemen wat betreft farma. In verband met de bereikbaarheid van een geneesmiddelfabriek in Hongarije was het wenselijk dat de grenzen open zouden blijven.

Voor de inkoop van corona vaccines wilden eerst landen het zelf doen, maar uiteindelijk is het toch via Europa gegaan. De pharmaceutical strategy moet ervoor zorgen dat dit in het vervolg sneller gaat en dat er beter wordt onderhandeld. In Nederland vergeten we vaak dat het handig is om geneesmiddelen op de lange termijn veilig te stellen i.p.v. altijd de laagste prijs te willen.

Moeten we wel strategische autonomie houden?

--> het antwoord is erg politiek. Macron doet het in Frankrijk door fabrieken te bouwen, Rutte zet meer in op het aanleggen van voorraden.

EFPIA wil dat de EU weer voorop gaat lopen in klinische trials en dat geneesmiddelen sneller op de markt kunnen worden gebracht door goedkeuring parallel te laten verlopen.

Ziet de EFPIA kansen voor gezamenlijke inkoop?

--> ja voor vaccines zeker maar dit werkt niet automatisch voor alle geneesmiddelen. Volumes kunnen bijvoorbeeld per lidstaat erg verschillen, dus alleen gezamenlijk inkopen wanneer dit handig is.

EFPIA is voor een beprijzing op nationaal niveau maar beoordeling op Europees niveau.

Dag 1. Collegeblok 5: Wat heeft Brussel met onze zorg?

2: Pascal Garel, HOPE.

(Is aandeelhouder van een boekenwinkel in Parijs en is daar zelf ook wel eens aanwezig om klanten te adviseren over boeken die hij zelf ook niet gelezen heeft)

Pascal vertegenwoordigt samen met 3 (!!!) collega's alle ziekenhuizen van Europa in Brussel. Dit is een lastig verhaal want ziekenhuizen zijn per land weer anders georganiseerd en gefinancierd: privé vs publiek. Maar HOPE moet dus wel al deze belangen vertegenwoordigen.

Medisch specialisten of verpleegkundigen zijn vaak veel beter vertegenwoordigd, HOPE moet daarom samenwerken met deze partijen. Ook samenwerking met de EFPIA is nodig op het gebied van klinische trials.

Juist omdat ziekenhuizen zo verschillen zijn er soms uitzonderingen nodig, echter wil de Europese Commissie geen uitzonderingen. Een voorbeeld is de termijn voor betalingen binnen ziekenhuizen. Er was een plan dit maximaal 30 dagen te maken maar dit was voor sommige landen niet haalbaar.

HOPE gaat de komende tijd aan de slag met de kanker legislation die is opgezet om kankercentra binnen Europa beter te laten samenwerken.

3: Sietse Wijnsma, beleidsadviseur Renew Fractie Europees Parlement

(Ooit Nederlands kampioen voetbal geweest toen hij 16 jaar was)

Sietse werkt voor de liberale fractie van het Europees Parlement. De Nederlandse partijen die hieronder vallen zijn de VVD en D66. In Europa zit de liberale fractie in het midden.

Het Europese Parlement vertegenwoordigt de Europese burger, echter zijn de Europese verkiezingen vaak nog een nationale aangelegenheid. Renewe wil graag een pilot waarbij de 64 zetels die nu 'over' zijn worden gereserveerd voor een Europese partij.

Het parlement vergadert 12x per jaar in Straatsbrug maar alle kantoren zitten wel in Brussel.

De terugkoppeling met de Nederlandse contacten is er niet veel, want je werkt echt voor de Europese partij. Sietse werkt dus ook niet voor D66 of voor Nederland maar echt voor Renewe. Europarlementariërs gaan hun eigen weg.

Renewe is met 120 fractiemedewerkers, wat best efficient is voor het aantal parlementariërs.

